8

Aventurile lui Morgan Piratul

EXPEDIŢIA UCIGAŞĂ

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 8

*****

EXPEDIŢIA UCIGAŞĂ[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] L'EXPÉDITION MEURTRIÈRE.

Spionul misterios

— Pe memoria tatălui meu, lucrurile nu pot continua aşa! Sunt încă Morgan, sau nu mai sunt? Sunt marele flibustier, sau un smintit, pe care copiii îl arată cu degetul? Trebuie ca, stăpânit de o furie neputincioasă, să-i văd pe duşmanii mei dispreţuindu-mă şi râzând de mine?

Vocea care pronunţa aceste cuvinte răsuna ca un tunet în cabina elegant mobilată a unei nave superbe ce se legăna pe valurile scânteietoare ale mării Antilelor.

Ofiţerii se înfiorau sub privirile învăpăiate ale unui bărbat tânăr şi chipeş, a cărui mânie îi umbrea faţa. Cel ce le vorbea fidelilor săi era Morgan, căpitanul piraţilor.

Nu era de mirare că energicul şi cutezătorul şef clocotea întruna de necaz şi de furie.

Viitorul, care de obicei îi surâdea, părea să-i fi întors spatele. Ştirile se succedau anunţând că în anumite locuri se produceau atacuri pe mare sau coborâri pe coaste, în care el nu era cu nimic amestecat, şi erau capturate pe timpul nopţii în porturi chiar nave paşnice. La fiecare ispravă de acest fel, vocea publică îl acuza pe Morgan, care nu putea să se dezvinovăţească!

Alţi piraţi se serveau de numele său şi toată lumea era convinsă că el singur era autorul responsabil al acestor crime şi jafuri, el care nu lua niciodată nave inofensive cu activităţi paşnice.

Cel mai rău era că aceşti piraţi nu se mulţumeau numai să obţină prăzi, ci profitând de groaza ce o provoca numele lui Morgan, comiteau cele mai înfiorătoare cruzimi.

Bătrânii, ca şi bărbaţii în putere, femeile, ca şi copiii, era masacraţi fără milă.

Femeile tinere, ca şi fetele, deopotrivă, erau ridicate şi conduse în refugii, pe care Morgan, în ciuda tuturor eforturilor ce le făcea, nu reuşea să le descopere.

Unul din ofiţerii cei mai credincioşi ai tânărului căpitan, cum se ştie, era bătrânul Andre, pilotul francez care-i ocrotise copilăria şi care acum comanda cea de a doua corabie a sa. Acest viteaz şi credincios camarad a luat cuvântul.

— Căpitane, a început îngrijorat veteranul, toate acestea n-ar fi fost cu putinţă dacă n-ar exista o trădare la mijloc. Suntem

numeroşi şi nu se poate pătrunde în inima fiecăruia. Dar printre noi se află un spion, poate mai mulţi, asta-i sigur!

— Bănuiesc şi eu asta, a răspuns cu un aer întunecat tânărul căpitan. Însă explică-mi prin ce mijloace misterioase, ce se găsesc fără îndoială pe vasele mele, pot să comunice cu aceşti sălbatici care dezonorează flibusta? Trebuie totuşi să-i avertizeze pe aceşti cruzi ticăloşi de mişcările mele, pentru ca aceştia să poată mereu şi în orice împrejurări să mă evite! Şi asta nu-i încă ceea ce pare mai ciudat, a continuat Morgan în timp ce-şi plimba privirea înflăcărată în jurul lui. Adevăratul mister e o altă chestiune. Fidelii mei, voi sunteţi încercaţi. Printre voi nu există nici un trădător, sunt sigur de asta. Dacă ar fi fost unul, l-aş fi descoperit de multă vreme. Însă spuneţi-mi, credincioşii mei camarazi, cum vă explicaţi că de fiecare dată când proiectez în secret vreun atac, adversarul este avertizat? Cum se face că el ştie exact dinainte când mă apropii şi se pregăteşte în aşa fel încât să fim obligaţi să batem în retragere fără pradă? Dacă eram superstiţios, credeam cu siguranţă în nişte forţe supranaturale. Însă ştiu că toate acestea se fac prin mijloace foarte obişnuite. Numai că nu ştiu prin care. Spuneţi-mi, camarazi, cine poate dezlega această enigmă?

Ofiţerii s-au privit. N-avea nimeni o soluţie. Erau gata să creadă într-un farmec sau în intervenţia diavolului.

Bătrânul Andre a reluat cuvântul.

— Căpitane, l-a sfătuit el, este un proverb care spune că împotriva forţei nu se poate rezista defel. La ce foloseşte să-ţi faci sânge rău şi să-ţi dai ghionţi fără folos. Propun să părăsim scena obişnuitelor noastre isprăvi şi s-o pornim spre Marea Sudului. Acolo se pot obţine încă prăzi bune!

Morgan şi-a strâns pumnii, chipul i s-a înroşit şi ochii i-au scăpărat scântei.

— Ce? a strigat el. Eu, căpitanul Morgan, să dau îndărăt? Să se spună despre mine că am părăsit în mod laş această mare, domeniul meu? Niciodată! Le voi arăta duşmanilor mei că sunt mereu acelaşi, până mă voi scufunda cu corabia mea!

Bătrânul pirat şi-a aplecat capul. Cu siguranţă că se aştepta la acest răspuns. Inegală sau nu, acest cutezător nu părăsea lupta, el se bătea până la capăt.

— Se va termina rău, a spus piratul îmbătrânit în meserie, părăsind cabina cu ceilalţi ofiţeri. Căpitanul va săvârşi vreo nebunie. El aleargă spre pierzanie! Spre moarte! Aş da orişice ca să ştiu cine şi-a vârât mâna în această intrigă! De asemenea şi

eu pot să jur că printre ofiţeri nu există nici un trădător. Şi cu toate acestea, spionul trebuie să se găsească în anturajul nostru apropiat. Acest personaj misterios cunoaşte toate planurile şi măsurile noastre, şi ceea ce este şi mai enigmatic, cum spunea căpitanul, el găseşte întotdeauna mijlocul de a preveni pe netrebnicii ce-şi fac treburile infernale în numele lui Morgan! Chiar i-a avertizat regulat pe cei împotriva cărora sunt îndreptate expediţiile noastre. Sunt un bătrân care a văzut multe lucruri şi niciodată nu mi s-a întâmplat ceva supranatural. Totuşi, în faţa acestor fapte de neexplicat există tentaţia de a se crede în intervenţia unor duhuri rele!

— Asta-i ceea ce spun oamenii, a replicat un alt ofiţer. I-am auzit ieri vorbind în baterie. Pretindeau că nava noastră trebuie să aibă la bord un *goguelin* ce-l duşmăneşte pe Morgan şi căruia îi place să se distreze cu aceste farse de prost gust, din care noi tragem ponoasele.

— Un *goguelin,* a reluat bătrânul Andre roşu de indignare, unul din monştrii aceia înspăimântători, cu capul verde de peşte, cu ochi mari şi ficşi, de un roşu aprins… Dacă acesta-i cazul, atunci adio noroc! Totul se termină şi ar fi bine ca Morgan să se îndrepte spre Marea Sudului. Dar nu o va face. Îl cunosc, este ca o bară de fier!

— Vom vedea în curând, a mormăit bine dispus un alt ofiţer. Căpitanul a hotărât un nou atac. Este vorba să se meargă la San Diego, pe insula Puerto Rico. Se pare că spaniolii au adunat acolo o mare cantitate de aur şi de argint, extras din minele lor. Morgan vrea să aranjeze în aşa fel încât să ajungă acolo într-o noapte ceţoasă, pe lună nouă, când nici pisica nu distinge un şoarece. Se va lua un detaşament de debarcare, care cu Morgan în frunte, va fi transportat la locul de pornire la asalt. Aici se va captura o pradă care ne va despăgubi din belşug pentru toate eşecurile suferite în ultima vreme.

Ofiţerii s-au apropiat unii de alţii în timp ce camaradul lor vorbea cu voce joasă, încât nu era înţeles decât de cei care-l înconjurau. Această prudenţă era strictă. Era presant ca nimeni în afară de ofiţeri, cu toţii devotaţi tânărului şef, şi care erau gata să se facă bucăţi pentru el, să nu cunoască intenţiile sale.

— Bine! vom vedea, a bombănit bătrânul Andre. Totul este pus cu dibăcie pe roate, încât cred şi eu că vom reuşi! Am făcut tot ce trebuia. Am trimis în mod făţiş două din navele noastre spre sud, pentru a-i face pe spanioli să creadă că vrem să vizităm Brazilia. Între timp, noi vom sta la pândă în această mare

plină de recifuri, unde nu va risca nimeni să pătrundă şi de unde ne vom repezi la momentul potrivit. Morgan are o încredere mare în steaua lui şi crede că aceasta va străluci şi de această dată.

Aşadar, cutezătorul căpitan proiectase o nouă expediţie, de care doar tovarăşii lui cei mai încercaţi erau informaţi. Echipajul nu cunoştea absolut nimic unde se mergea. Corabia îşi schimba adesea direcţia. Alerga de pe un traseu pe altul. De teama spionajului ce se practica chiar pe bordul său, tânărul şef dăduse ordin categoric să se păstreze secretul până în ultimul minut, pentru ca spaniolii din San Diego să nu poată prinde de veste.

Se ştia că producţia minelor spaniole era depusă provizoriu acolo, ca apoi să fie transportată pe mare în patrie.

Bătrânul Andre, care cedase comanda corăbiei sale unui alt ofiţer, ţinea el însuşi bara cârmei corăbiei lui Morgan şi manevrarea velelor o făceau ofiţerii, în timp ce echipajul se odihnea în întrepunţi. Se socotea că acesta era cel mai bun mod de a nu se permite descoperirea secretului.

Pe bord circulau o mulţime de poveşti. Mai mulţi mateloţi povesteau că văzuseră *goguelinul*, pe acel văr slut al *gobelinului* din legendele saxone, care nu-şi exercita ameninţarea decât pe corăbii. Însă nimeni nu putea să prindă monstrul. El dispărea fără a lăsa urme. Unul din oameni chiar trăsese în zadar un foc de pistol asupra lui.

Morgan nu credea în *goguelin*, în care nu vedea decât o creaţie a imaginaţiei superstiţioase a oamenilor mării.

El nu părăsea decât rareori duneta, şi în timpul acestor rare absenţe era înlocuit de regulă de bătrânul Andre.

Corabia nu înceta cât era ziua de lungă să manevreze pe căi ocolite. Însă pe timpul nopţii se apropia puţin câte puţin de Puerto Rico.

Era în ajun de lună nouă. Morgan voia să folosească întunericul. Nu se reţinea să-şi conducă nava şi obscuritatea îi permitea să apară pe neaşteptate pe coastă la San Diego. Negreşit că locul era ocupat de o garnizoană puternică. Dar spera să-i surprindă pe soldaţi adormiţi şi biruiţi de elanul irezistibilului său atac.

Deci, în ziua aceea, la căderea nopţii, a luat o hotărâre bruscă şi a pus capul pe coastă.

Ofiţerii, după cum am spus-o, se aflau pe punte, în vreme ce echipajul era consemnat în interior. Dar oamenii primiseră deja ordin să fie gata de luptă. Totul era pregătit, puştile, pistoalele,

săbiile şi căngile de abordaj, Nu rămânea de decât, printr-o o mişcare, să se deschidă saborzii şi a permite tunurilor să-şi arate gurile. Piraţii se bucurau la gândul de a se bate. Pentru ei o luptă însemna o sărbătoare.

Morgan a constatat cu satisfacţie că cerul se acoperea cu nori şi că marea era relativ liniştită. Urma să aibă o noapte cum le place piraţilor, întunecoasă, încât să nu se distingă un obiect la zece paşi. Vântul era şi el favorabil, suflând repede spre uscat. Totul era aşa de bine calculat, încât Puerto Rico n-a apărut în vedere decât atunci când noaptea a devenit în întregime neagră.

Morgan era convins că nimeni nu bănuia apropierea sa. Toate focurile de pe corabie erau stinse, nici un felinar nu ardea. La fel de tăcut ca un vas fantomă, marele corsar se apropia de coasta acestei insule încântătoare, ale cărei bogăţii îl aţâţaseră pe căpitan la această temerară întreprindere.

Misterioasa lumină roşie

Informaţiile lui Morgan erau exacte. Spaniolii adunaseră la San Diego producţia minelor lor pe timpul unui an întreg. Aici se aflau o mulţime de lingouri de argint şi o cantitate şi mai mare de aur curat, fie în bare, fie îndeosebi din pepite şi în praf, solid legat totul în saci de piele, care valorau o avere imensă.

San Diego, situat pe coastă, era un oraş mic, bine apărat de trei forturi.

Unul din aceste forturi se înălţa chiar pe ţărmul mări, iar celelalte două ceva mai înaintate pe uscat. În acestea se găsea o importantă garnizoană de soldaţi spanioli. Morgan nu se temea de ei, cu atât mai puţin cu cât printre aceştia domnea indisciplina şi dezordinea.

După cum prevăzuse, soldaţii sforăiau deja în hamacuri. Însă pe micul turn al fortului ce domina marea, santinelele vegheau.

Mai mulţi subofiţeri vechi în serviciu şi îşi treceau timpul jucând cărţi. Aceştia erau veterani cu experienţă. Doi dintre ei stăteau mereu la ferestrele dinspre mare ca observatori.

Asta era o precauţie sau o curiozitate?

Nu se explica nici una, nici cealaltă, de vreme ce noaptea era atât de întunecoasă, încât santinelele nu se vedeau la cinci paşi între ele. Într-adevăr, era un lucru ciudat atenţia cu care aceşti oameni priveau marea, sau cel puţin în direcţia în care se auzeau valurile înspumate rostogolindu-se peste brizanţi.

Se remarca de asemenea că santinelele se întorceau foarte exact şi că nu-şi părăseau postul de observare înainte ca înlocuitorii să fie lângă ei.

Cu siguranţă că era de mirare, căci spaniolii nu aveau obiceiul de a se distinge printr-o prudenţă meticuloasă. Subofiţerii de la masă jucau cărţile cu înflăcărare. Însă acei ce pândeau cu răbdare la ferestre nu se lăsau distraşi din serviciul lor de jocul de cărţi.

Se apropia miezul nopţii când unul din pândarii de la o fereastră s-a aplecat brusc înainte.

— Repede, repede! a strigat el. Iat-o!

Ceilalţi s-au ridicat dintr-o singură mişcare şi cu atâta grabă, încât masa şi cărţile au fost răsturnate. S-au grăbit cu toţii la fereastră.

— Lumina roşie! a strigat bătrânul militar. S-a arătat de-acum

odată… Acolo, priviţi!

Într-adevăr, la o distanţă pe care cineva fără experienţă ar fi putut-o crede considerabilă, a apărut un punct roşu ca un ochi de monstru fabulos. A roşit o clipă şi a dispărut fără a lăsa urme. După câteva secunde a apărut a treia oară.

— De trei ori! au strigat subofiţerii. Să coborâm! Trebuie să-i trezim pe ofiţeri.

Veteranii au coborât îmbulzindu-se pe scări. Unul din ei s-a însărcinat să-i trezească pe ofiţerii din fort. Ceilalţi s-au urcat pe caii gata pregătiţi şi au pornit în galop prin noaptea întunecoasă spre celelalte două forturi, ce protejau San Diego dinspre uscat.

În timpul acesta corabia lui Morgan se apropia de coastă, nu departe de oraş, spre un punct pe care-l recunoscuse cu grijă de mai înainte.

În acel loc coasta era nisipoasă şi joasă şi se potrivea de minune pentru o debarcare.

Corsarul s-a apropiat destul de mult, încât era în întregime ascuns de faleze şi echipajul nu mai putea să vadă luminile din San Diego.

Morgan ţinea în mâini, cu o fermitate neslăbită, executarea precisă a planului său. Odată ajuns la ţărm, el a cerut ca să urce pe punte piraţii, care nu cunoşteau încă nimic în ce loc se aflau.

Le-a dat explicaţii chiar în acel moment. Morgan şi ofiţerii săi s-au mărginit apoi să transmită pe şoptite ordinul de debarcare tuturor oamenilor disponibili.

Tânărul şef avea un impunător detaşament de debarcare, călit şi de temut. Acesta se compunea din cinci sute de oameni înarmaţi până în dinţi, cu care se gândea să înfrângă în scurt timp garnizoana din San Diego.

Totul se petrecea în linişte. Pentru o mai mare siguranţă, ramele bărcilor fuseseră înfăşurate cu cârpe.

S-au coborât ambarcaţiile pe apă, care au fost armate în cea mai mare iuţeală posibilă. Ele aveau de făcut de atunci încolo mai multe transporturi la coastă cu întreaga trupă de debarcare.

Nu se rostea nici un cuvânt în plus decât era strict necesar. Bătrânul Andre şi-a asumat obligaţia de a debarca oamenii şi s-a găsit fireşte printre primii care au abordat uscatul.

Ca soldaţi şi marinari, s-au pomenit pe o coastă pe care nu o cunoşteau defel, şi într-un întuneric total. Morgan şi ofiţerii săi nu se temeau de nici o trădare.

În mai puţin de o oră, cei cinci sute de oameni se găseau pe plajă.

Morgan a ajuns pe uscat ultimul şi a preluat imediat comanda. Însă, chiar şi atunci, n-a dat nici o lămurire. Voia să-i ţină pe oameni în nesiguranţă până în ultimul moment. Aceştia clocoteau de nerăbdare să-şi arate puterea şi vitejia, sub conducerea unui şef idolatrizat.

Pentru a nu se pierde pe întuneric, această trupă, supusă unor exerciţii militare, s-a pus într-o coloană strânsă. O parte din ofiţeri se ţineau alături ca încheietori de pluton şi câţiva în urmă, pentru ca nimeni să nu părăsească rândurile.

Morgan mărşăluia înainte cu sabia scoasă. Mergea pe nisip cu un pas mlădios, urmând fără şovăială poteca ce conducea în linie directă spre San Diego.

Piraţii înaintau repede şi hotărât. După o oră au observat luminile la o oarecare distanţă.

Acesta era micul oraş San Diego. Se vedeau cel mult două sau trei ferestre luminate, în timp ce forturile rămâneau într-un întuneric complet. Aici totul părea să doarmă. Morgan se aştepta să întâlnească vreo câteva santinele aproape de oraş. De aceea, a hotărât să fie urmat imediat de nişte oameni cu un curaj de neînfrânt.

Trebuiau ca, în caz că se dădea alarma, să se arunce imediat asupra santinelelor şi să evite îndeosebi să tragă focuri de puşcă.

Nu se arăta nimic, cu toate că Morgan a observase că depăşise meterezele, care după regulile serviciului de piaţă, ar fi trebuit să fie păzite de santinele.

— Asta-i mai bine decât mă aşteptam, a murmurat tânărul şef. Îmi regăsesc vechiul meu noroc. Steaua mea luminează, în ciuda întunericului şi a norilor care acoperă cerul. Poate că voi reuşi să capturez tezaurul fără un singur foc de puşcă. Asta mi-ar conveni pe de-a întregul. Nu mă încearcă nici o plăcere să masacrez oamenii fără apărare şi beţi de somn.

După aprecierea lui Morgan, detaşamentul piraţilor ajunsese chiar la intrarea în oraş. Aici se găsea o clădire ce servea ca magazie pentru depozitarea producţiei minelor. La stânga şi la dreapta, pe nişte coline scunde, se ridicau forturile. Însă noaptea era prea neagră ca să poată fi distinse.

Căpitanul era convins că se găsea aproape de magazia de care am vorbit. El s-a întors spre oamenii care-l urmau şi le-a dat ordin să pătrundă fără întârziere în această clădire. Însă ce? A răsunat un sunet clar de trompetă, urmat de un altul, şi în acelaşi moment întunericul nopţii fără lună s-a risipit. Peste tot a apărut lumina torţelor şi a felinarelor, ale căror flăcări

răspundeau până departe o claritate de un roşu sângeriu.

Chiar şi Morgan, cutezătorul erou, a rămas un moment buimăcit. Pe coline, a descoperit nişte soldaţi spanioli, însă nicidecum surprinşi sau în dezordine, ci dimpotrivă, bine aranjaţi într-o ordine de bătaie. În noapte au răsunat ordine, şi spaniolii, în genunchi pe pământ, şi-au descărcat muschetele asupra piraţilor.

În aceeaşi clipă, au pornit nişte bubuituri înăbuşite, din dreapta şi din stânga. Străfulgerările au luminat ambrazurile forturilor. Un vuiet asemănător tunetului a trezit ecouri şi aerul a fost străbătut de ghiulele cu dâre de foc.

Bătrânul Andre s-a grăbit înainte. A alergat în lungul rândurilor de piraţi surprinşi spre căpitanul său, care cu sabia în mână contempla acest spectacol destul de brusc şi neaşteptat.

— Căpitane, a strigat veteranul, în asta s-a amestecat diavolul. Putem spune că oamenii noştri au dreptate cu poveştile vrăjitoreşti. Nu există îndoială, am fost aşteptaţi aici. Toată garnizoana este în picioare. Căpitane, am fost trădaţi!

Andre încă nu terminase, când de pe parapetele forturilor au fulgerat sute de luminiţe. Asupra rândurilor strânse ale piraţilor s-a abătut o grindină de gloanţe şi mulţi dintre ei au fost atinşi şi au căzut.

Morgan nu era unul din acei oameni care-şi pierd capul în catastrofe. El a înţeles imediat situaţia în care se găsea. Trupa strânsă, reunită pentru a porni la asalt, oferea la lumina roşie a torţelor ţinte minunate pentru trăgătorii spanioli.

— Adăpostiţi-vă! a comandat tânărul şef. Şi deschideţi focul! Nu-i totul pierdut. Gândiţi-vă la comorile ce sunt la îndemâna noastră!

În timp ce cea mai mare parte a acestor oameni îngenuncheau pe după tufişuri şi schimbau focuri cu soldaţii adverşi, Morgan, în fruntea unei sute din cei mai hotărâţi, alerga drept spre magazie, care nu era decât la două sute de paşi. Foarte aproape de aceasta se aflau alte edificii, mai înălţate, care ofereau un adăpost împotriva focului de la forturi.

Piraţii goneau înainte, ca nişte demoni. Îl urmau pe şeful lor şi au ajuns la magazie cu o iuţeală de necrezut.

Această clădire avea o uşă mare şi masivă. Ferestrele îi erau cu gratii. Însă ce însemna pentru piraţi asemenea obstacole? Lungile lor securi s-au abătut asupra uşilor, până ce au fost sparte canaturile. De la ferestre au fost smulse grilajele şi barele şi piraţii au pătruns deodată prin toate deschiderile.

Morgan ştia că acolo era îngrămădită bogata pradă. Fireşte că se aştepta la o rezistenţă disperată. Această magazie trebuia să fie ocupată de soldaţii ce-i primiseră cu focuri de puşcă de la mică distanţă.

— Opreşte, opreşte! strigau oamenii văzându-l pe Morgan, intrând pe o fereastră, fără a ţine seama de primejdie. Aşteaptă, căpitane, lasă-ne pe noi să intrăm primii! Nu alerga de bunăvoie la moarte!

Dar era în zadar. Neînfricatul era de-acum înăuntru. Oamenii săi l-au urmat cât au putut mai repede, luminând cu felinarele ce le aduseseră cu ei.

Morgan primise informaţii exacte. El ştia unde se găseşte depozitul de metale preţioase. Însă era foarte mirat că nu întâlneşte nici o rezistenţă. Grelele securi au lovit din nou cu trosnete puternice uşile solid zăvorâte, pe care Morgan le-a indicat a fi acelea ale comorilor. Odată ferecătura spartă, uşa a cedat. Morgan s-a grăbit să intre în marea încăpere.

— Trădare, trădare ruşinoasă! a strigat tânărul şef. Sunt sigur că era aici comoara. Sala este goală. A fost mutată şi cu siguranţă cu câteva ore înainte de venirea noastră. În privinţa asta nu-i nici o îndoială. Sunt totuşi în ghearele unor duhuri rele?… Sunt aproape tentat, pentru prima oară în viaţă, să cred în lucruri supranaturale!

O luptă disperată

Observând încăperea comorilor goală, piraţii au rămas cu totul dezamăgiţi. S-au găsit totuşi într-un colţ două bare de argint, probabil uitate în graba mutării. Dar ele nu valorau într-adevăr cât această expediţie nebunesc de îndrăzneaţă, de la care se spera să se obţină sute de milioane.

Piraţii au vizitat toate dedesubturile magaziei, în speranţa de a descoperi comori în pivniţe. Însă a dispărut chiar şi această speranţă când au descoperit un spaniol rămas în urmă, pe care l-au luat prizonier.

— Ce s-a făcut cu aurul şi cu argintul? l-a întrebat Morgan, adresându-se cu o voce înspăimântătoare omului ce tremura. Spune-mi adevărul, sau încetezi să mai trăieşti!

— Aurul şi argintul a fost transportat la fortul de la mare, a răspuns omul băgat în sperieţi. Puţin înainte de miezul nopţii a sosit deodată un ordin să fie împachetat tezaurul şi trimis la fort.

Morgan şi-a încleştat pumnul şi a făcut un semn prin care ordona să fie eliberat spaniolul.

— Da, se petrec aici nişte lucruri care nu sunt fireşti! a murmurat el. Cum au putut spaniolii să afle că mă apropii la miezul nopţii? Le-a fost cu neputinţă să mă observe în această noapte întunecoasă! Este de neexplicat şi fantastic.

Căpitanul nu-şi pierduse încă toate speranţele. A părăsit în grabă magazia cu cei o sută de oameni şi a alergat să se alăture celorlalţi piraţi, care răspundeau cu îndârjire focului spaniolilor.

Morgan a văzut imediat că oamenii săi se găseau într-o situaţie foarte critică. Înaintaseră cu îndrăzneală şi s-au pomenit bătuţi de cele trei forturi deodată. Se trăgea asupra lor din faţă, dintr-o parte şi din spate.

Tunurile bubuiau, muschetele pocneau şi spaniolilor, la adăpostul zidurilor, nu le era greu să fie fără teamă. Însă marele lor avantaj venea din partea tunurilor. Acestea trăgeau de sus asupra inamicului, care cu greu se puteau apăra de focul ucigător.

— Camarazi, a strigat îndrăzneţul şef de piraţi, magazia este goală. Spaniolii au aflat printr-un un trădător vestea despre apropierea noastră. Tezaurul este în fortul de la mare. La asalt! Acolo sus se află milioane. Cine mă urmează? Eu pornesc înainte!

Bătrânul Andre a clătinat din cap. El ştia că fortul era situat pe o stâncă ce era uşor de apărat.

Însă piraţii nu se sinchiseau de obstacole, când îl vedeau pe şef grăbindu-se în faţa lor cu sabia ridicată. L-au urmat scoţând strigăte sălbatice. Au sărit peste stâncile abrupte ca o hoardă de demoni. Dar spaniolii care vedeau distinct grupul de asaltatori la lumina torţelor, erau gata să-i primească. Ocheau cu tunurile în jos şi întrucât piraţii ajunseseră pe la jumătatea pantei, asupra rândurilor acestora s-a abătut o grindină de mitralii în loc de ghiulele.

— Îndărăt, căpitane, îndărăt! a strigat bătrânul Andre cu o voce pătrunzătoare către Morgan, care alerga înainte. Oamenii noştri cad cu rânduri întregi. A continua aşa, înseamnă a-i masacra pe toţi!

Tânărul şef a privit în urmă şi a văzut pierderile grave suferite de oamenii lui. În faţa sa se ridicau stâncile aproape perpendiculare. Puterea şi voinţa omenească erau învinse dinainte de asemenea obstacole.

Şi totuşi, Morgan şi-a ridicat sabia ameninţând spre spanioli şi a făcut încă un pas. Bătrânul Andre s-a grăbit spre el. L-a smuls pe căpitan din primejdioasa lui poziţie de sub gloanţe şi mitralii şi l-a forţat să coboare coasta.

— Lasă-mă! a urlat Morgan scrâşnind din dinţi. Trebuie să ajung sus. Să-i fac pe spanioli să-şi bată joc de mine? Să spună fără ruşine că Morgan a fugit?

— Fii de înţeles, căpitane! N-are nici un rost să te laşi ucis. Ce se va întâmpla cu noi fără tine? Aici prudenţa este cea mai bună parte a curajului. De această dată trebuie să te retragi. Le vom plăti cu vârf şi îndesat mai târziu spaniolilor.

Orice ar fi fost, Morgan a trebuit să recunoască înţelepciunea celor spuse. Tânărul erou s-a retras încet cu trupa lui decimată. În rânduri nu era nici un singur pirat care să nu ducă cu el un camarad mort sau rănit.

Cât priveşte pe spanioli, aceştia se bucurau din spatele adăposturilor, trimiţând asupra piraţilor în retragere o adevărată aversă de foc şi plumb.

Spaniolii au fost destul de deştepţi să nu-i urmărească. Ştiau că piraţii lui Morgan le erau cu mult mai superiori în curaj şi îndrăzneală. Ei au rămas în siguranţă pe meterezele lor şi au continuat să lanseze, cât de departe au putut, ghiulele de tun asupra rândurilor celor înfrânţi. Morgan a fost de mai multe ori pe punctul de a relua ofensiva şi de a comanda un asalt disperat.

Dar sfatul înţelept al bătrânului Andre a fost hotărâtor. Căpitanul, fremătând de furie, s-a îndepărtat de locul luptei, unde trădarea complice cu destinul i-au aplicat o lovitură atât de severă.

Nici un om n-a rămas în urmă. Toţi, chiar răniţii şi morţii, au ajuns la coastă, unde-i aşteptau şalupele.

Sufletele erau stăpânite deopotrivă de tristeţe şi mânie. Se auzeau din toate părţile ameninţări furioase, blesteme şi jurăminte de răzbunare împotriva spaniolilor, ca şi exclamaţii la adresa trădătorilor.

Trădarea era aceea care-i învinsese. În privinţa aceasta nu exista nici o îndoială. Însă cea mai mare parte era convinsă că această trădare nu putea să fie opera unui om.

— Este *goguelinul*, strigau câţiva piraţi bătrâni, acel duh ameninţător şi viclean, care ne-a vândut pe noi şi pe căpitanul Morgan. Cum puteau fi avertizaţi spaniolii fără *goguelin*, când chiar noi înşine nu ştiam pe ce coastă ne aflam? Da, acest spirit răutăcios este acela care a străbătut văzduhul de pe puntea navei noastre până la spanioli, pe care i-a informat de apropierea căpitanului Morgan. Acest demon infernal ne-a întins o capcana în care am căzut şi din care am ieşit acum.

Ofiţerii păstrau o tăcere sumbră. Ei supravegheau îmbarcarea răniţilor şi morţilor. Mai târziu, aceştia trebuiau să fie aruncaţi în mare, imensul mormânt comun al marinarilor. În timp ce şalupele făceau un du-te-vino între uscat şi corabie, Morgan stătea pe ţărm înconjurat de statul său major şi de un mic grup de oameni hotărâţi să acopere retragerea şi să respingă un posibil atac al spaniolilor.

— Andre, s-a adresat tânărul şef bătrânului pirat, care nu-l părăsea niciodată. Mă aflu în faţa unei enigme pe care nu ştiu să mi-o explic. Nici un om în afară de ofiţeri n-a ştiut că vom ataca San Diego pe timpul nopţii de lună nouă. Nimeni nu era în stare să avertizeze pe spanioli. Pentru asta ar fi trebuit ca unul dintre noi să zboare ca o pasăre până pe uscat. În definitiv, destinaţia noastră era cu totul necunoscută echipajului şi totuşi spanioli au aflat de ea. Spune-mi, bătrâne tovarăş, cum îţi explici acest mister?

— Nu mi-l explic deloc, a răspuns Andre fără a mai chibzui. Ţi-am spus deja recent, căpitane, că de lunga vreme de când trăiesc încă n-am văzut vreun strigoi sau vreun duh. Însă oamenii n-au sfârşit niciodată să înveţe şi acum aproape că eu cred în fiinţe supranaturale. Corabia noastră este vrăjită. Dacă se vrea, atunci diavolul însuşi sau un *goguelin* s-au îndreptat de pe

corabia noastră spre spanioli. Altceva nu este cu putinţă. Aici se petrec nişte lucruri de pe altă lume.

— Nu, nu cred în aşa ceva! a spus Morgan scrâşnind din dinţi. Nu există fantome. Totul se petrece în chip natural. Şi îţi jur, Andre, nu voi avea nici o clipă de linişte până nu voi descoperi acest secret. Ceea ce este amânat nu este pierdut. În viitor, ca şi în trecut voi fi groaza duşmanilor mei, cu toate că de această dată trebuie să întorc spatele coastei insulei Puerto Rico fără a fi victorios.

— Este posibil, căpitane, a suspinat Andre, însă nu ştiu cum se vor termina toate acestea. Se poate spune că ne urmăreşte nenorocul. Să ne întoarcem la bord. Aici nu-i nimic de făcut. Poate cu altă ocazie destinul ne va fi mai favorabil.

Noaptea era încă întunecoasă când piraţii s-au regăsit la bordul corăbiei. Mai întâi s-au acordat toate îngrijirile răniţilor, în timp ce morţii trebuiau să fie încredinţaţi mării în dimineaţa următoare.

Însă Morgan nu şi-a permis nici o odihnă. El a coborât în toate părţile bastimentului. Urmat de câţiva ofiţeri, şeful a intrat pretutindeni şi a găsit totul în cea mai desăvârşită ordine. Apoi Morgan a întrebat pe cei ce rămăseseră în timpul expediţiei nocturne, încercând să afle dacă ei remarcaseră vreun lucru necurat.

Aproape toţi au dat răspunsuri negative. Singur un pirat bătrân, pârlit de vânt şi de mare şi care se bătuse cândva sub conducerea tatălui lui Morgan, a înaintat tremurând şi sucindu-şi bereta în mâini.

— Căpitane, a spus bătrânul, am observat ceva ciudat, seara când se făcea aproape noaptea. Vă declar deschis, cu riscul de a râde de mine, că am crezut că era un *goguelin.* Era o fiinţă scundă, cu o înfăţişare sinistră, cu cap de peşte şi o pereche de ochi strălucitori. Primul moment de uimire a trecut şi m-am repezit să-l prind. Însă această fiinţă a dispărut imediat, ca volatilizat în aer şi n-am putut să-l apuc. Cu siguranţă că la bord se află un duh şi lucrurile nu se vor schimba atâta timp cât *goguelinul* nu va părăsi corabia. Poate că nu ne va duce pe toţi la moarte! Aceasta nu va fi prima corabie în care *goguelinul* a luat cu el echipajul.

Morgan nu s-a mişcat din loc.

— Unde ai văzut această creatură ciudată? a întrebat el liniştit.

— La prova, lângă bompres, la ciocul corăbiei, a răspuns bătrânul, mulţumit că tânărul său şef nu-şi bătuse joc de credinţa

lui în duhuri. Îţi voi arăta locul.

Morgan a mers totuşi cu omul la bompres. Începea să mijească lumina cenuşie a dimineţii. Totul era în cea mai mare ordine. Morgan a examinat totul cu ochii săi de vultur, cu mare atenţie, şi nu a putut descoperi nimic suspect.

— Trebuie să te fi înşelat, i-a spus bătrânului ce nega energic din cap. Câteodată se văd prin întuneric obiecte care iau forma unor fiinţe neliniştitoare şi care nu sunt decât nişte imagini create de către imaginaţie, sau nişte lucruri inofensive, care la o lumină neclară iau înfăţişări îngrozitoare… de altfel, ceea ce s-a petrecut nu poate fi schimbat. Andre, a continuat el întorcându-se spre pilot, treci la cârmă. Vom naviga spre sud-est. Voi da alte instrucţiuni pe drum, pe măsură ce va fi nevoie.

Nu era de mirare că sufletul tânărului căpitan era cuprins de o bănuială sumbră. Fapt este, că nu mai avea încredere nici în ofiţerii săi încercaţi şi se hotărâse să păstreze pentru el însuşi secretul viitoarelor sale expediţii. Ofiţerii, la fel ca şi echipajul, nu primeau indicaţiile necesare decât în ultimul moment. În acest fel, se gândea el, orice trădare era imposibilă şi dacă se producea una, ar fi fost forţat în vreun fel să admită intervenţia unei puteri supranaturale.

Morgan străbătea acum apele cele mai frecventate de corăbiile puterilor maritime. Însă aceste nave, ca să scape de posibile atacuri, navigau în flotile mai mult sau mai puţin mari.

Bastimentele de comerţ erau escortate de corăbii de război, atât de sigure încât erau în stare să respingă cu armele atacurile piraţilor. Dar întrucât, în ciuda acestor precauţii, Morgan atacase de mai multe ori aceste flotile, şi făcuse cu aceste prilejuri capturi importante, puterile maritime ale Europei, lăsând la o parte vechile diferende, legaseră între ele o alianţă pentru a-şi proteja navigaţia pe aceste meleaguri, şi navele lor reunite nu se mai aventurau decât prin flote mari. Erau comandate de cel mai vechi ofiţer, în câteva rânduri cu rang de amiral, şi toţi ceilalţi trebuiau să i se supună.

În timpul acestei prime zi corabia lui Morgan a străbătut rapid primejdioasele ape puţin adânci şi semănate cu o mulţime de stânci. Voia să vină seara şi pe întuneric, ca să taie ruta folosită de flotele aliate. Pentru asemenea caz, Morgan şi-a transformat nava în aşa fel încât să se asemene exact cu un vas de comerţ. Au fost închise deschiderile saborzilor şi ascunse cu îndemânare şi s-a înălţat un pavilion cu culorile olandeze. Corabia pirat ar fi fost luată atunci drept unul din acele bastimente ce fac în mod

obişnuit traseul spre coloniile olandeze ale Americii de Sud. Toată lumea ştia că aceste bastimente nu transportă decât încărcături de lemn de boiangerie, care nu putea să trezească lăcomia corsarilor. În afară de asta, se foloseau întotdeauna corăbii vechi la aceste traversări, astfel că piraţii le lăsau să treacă în linişte. În aceste condiţii, Morgan era foarte sigur că, dacă-l întâlnea din întâmplare o flotă de bastimente de război, aceasta nu-i va acorda astfel nici o atenţie.

S-a lăsat noaptea, destul de întunecoasă ca şi cea precedentă. Corabia lui Morgan nu avea felinare, pentru a nu fi observată prin întuneric. O avarie la unul din catarge îl împiedica să meargă tot atât de repede ca de obicei. Însă Morgan spera să repare stricăciunea şi să-şi recâştige vechea viteză a doua zi. Căpitanul era pe pasarelă. Echipajul fusese din nou consemnat în întrepunţi şi de cart făceau doar ofiţerii.

Bătrânul Andre, de fidelitatea căruia nimeni nu putea să se îndoiască, se ţinea alături de Morgan. El transmitea ordinile timonierului prin uşoare semnale de fluier, când Morgan ordona o schimbare oarecare a direcţiei de urmat.

— Priveşte, căpitane! a strigat deodată bătrânul pilot, indicând spre răsărit. Vezi toate acele lumini? Felinare roşii, albastre şi albe!

— Le-am şi văzut, a replicat Morgan. Este o flotă de comerţ şi cu siguranţă însoţită de un număr destul de mare de vase de război. Navighează cu vântul dinspre est şi se apropie rapid. Dar noi n-avem decât să trecem şi să le lăsăm în urma noastră.

Morgan s-a neliniştit puţin văzând toate aceste vase ivindu-se la orizont. Deoarece nu avea nici o lumină pe corabie şi nu ardea nici un foc, adversarii nu puteau să-l observe pe o noapte neagră ca cerneala. Şi-a continuat deci drumul în linişte, manevrând ca să se pună împotriva vântului răcoros ce sufla din est, însă fără a onora cu vreo privire flota ce se apropia.

Timpul trecea şi piratul mergea fie împotriva vântului, fie cu vântul, când bătrânul Andre şi-a pus dintr-o dată mâna pe umărul lui Morgan.

— Căpitane, a strigat el, nu fără nelinişte. Priveşte totuşi încolo! Flota şi-a schimbat direcţia. Navighează drept în urma noastră şi profită de vânt, în aşa fel încât se apropie repede.

— E o întâmplare, a replicat Morgan cu calm. Este cu totul imposibil să ne vadă în această întunecime. Chiar şi noi nu le distingem decât felinarele. Dă un semnal de schimbare a rutei, Andre şi de îndreptare spre sud. Ai să vezi că atunci vasele ne

vor depăşi atunci în linişte.

Fluierul a dat ordin timonierului să vireze de bord şi nava s-a îndreptat spre sud.

Din această clipă Morgan n-a pierdut din ochi luminile flotei inamice. Deodată a răsunat o dublă exclamaţie. O scoseseră în acelaşi timp Morgan şi bătrânul ofiţer. Se petrecuse un lucru ciudat!

Flota a evoluat din nou şi ea, urmând exact mişcările corăbiei piraţilor. Nu exista nici o îndoială, începuse s-o urmărească şi părea s-o vadă ca în plină zi.

Împresuraţi de duşmani

— Asta pune capăt la toate! a strigat Andre. N-am văzut încă niciodată ceva asemănător. Pe şleau, asta depăşeşte puterea mea de înţelegere. Priveşte totuşi, căpitane! Noaptea este neagră ca în infern şi cu toate acestea este urmărită corabia noastră, care nu are măcar o singură lumină. Aici se află totuşi un duh răutăcios, care ne urmăreşte şi ne duce cine ştie unde! Afirm că nimeni nu poate să ne vadă corabia.

Morgan era şi el năucit, dar încă se gândea că aceasta putea fi o întâmplare. El a schimbat din nou mersul corăbiei sale şi a făcut-o să vireze de bord, în aşa fel ca să taie calea ce o urma inamicul. Însă spre marea stupefacţie a piraţilor, câteva clipe după aceea flota a virat şi ea de bord şi a înaintat mereu în urma corăbiei lui Morgan. Ofiţerii săi nu ştiau ce să creadă, însă cu toţii aveau în vedere că la mijloc nu se afla un lucru firesc.

Întunericul era atât de des, încât de pe punte oamenii nu-l puteau vedea chiar pe comandantul lor de la dunetă. O repetăm, toate focurile erau stinse. S-ar fi putut trece la câţiva coţi de corabie fără a o vedea şi totuşi nici o mişcare nu scăpa celor ce păreau s-o urmărească.

Bătrânul Andre, care cedase pentru moment postul său unui alt ofiţer, a coborât pe puntea teugei de la pupa. Aici se afla cabina căpitanului. Nici acolo nu era vreo lumină. Absolut totul era acoperit şi cu toate acestea felinarele flotei străine se deplasau urmând cotiturile piratului cu siguranţă neliniştitoare.

Morgan nu rostea nici un cuvânt. Stătea pe dunetă, cu dinţii încleştaţi, menţinându-se spre sud, fără a acorda în aparenţă cea mai mică atenţie bastimentelor ce-l urmăreau. Avaria, pe care am semnalat-o, întârzia mersul navei sale. Flota se apropia puţin câte puţin. Felinarele îi deveneau din ce în ce mai strălucitoare, însă rămâneau încă la o anumită distanţă de pirat.

În sfârşit, începea a miji de zi. Era senin şi luminos. Se risipise toată ceaţa şi Morgan a văzut limpede douăsprezece corăbii mari de război, puternic înarmate.

Dacă aceste corăbii urmăriseră pe timpul nopţii vasul lui Morgan într-un mod de-a dreptul supranatural, trebuia să le fie foarte uşor la lumina zilei să nu-l piardă din vedere.

Porniseră o adevărată vânătoare împotriva piraţilor. Ce putea căpitanul să facă? O luptă contra unui asemenea număr ar fi fot

o nebunie curată. Dacă Morgan făcea faţă inamicului, acţiunea se termina imediat prin nimicirea sa. Numărul tunurilor flotei era de cel puţin de zece ori mai mare, dacă nu chiar de cincizeci de ori mai superior decât al său. Şi multe din aceste corăbii erau de asemenea sensibil mai mari decât marea navă a flibustierilor. Acum li se desluşeau şi pavilioanele. Acestea erau spaniole şi portugheze. Cea mai mare parte erau cu totul noi şi prevăzute cu instrumente de război dintre cele mai perfecţionate ale epocii. Îşi ridicaseră toate velele şi înaintau repede pe două şiruri formând un unghi.

Morgan ar fi vrut foarte mult să lucreze la repararea catargului avariat, dar asta îi era cu totul imposibil. N-ar fi putut decât să mai coboare câteva vele, ceea ce i-ar mai fi micşorat viteza în momentul când acei ce-l urmăreau nu erau prea departe ca să-l ajungă.

Cele douăsprezece corăbii se apropiau puţin câte puţin de el, cu toate acestea, foarte încet. Nu-i rămânea altă alternativă decât să caute un loc unde să găsească un adăpost provizoriu. Tocmai cu această intenţie tânărul căpitan naviga spre sud. El care cunoştea ca nimeni această mare, ştia că la o mică distanţă de poziţia sa actuală se afla un mic grup de insule vulcanice, ce formau un soi de labirint cu golfuri adânci, scobiturile golfuleţelor încrucişându-se cu trecători şi strâmtori. Putea să se îndrepte fără mare risc ca să străbată aceste sinuozităţi, datorită cunoştinţelor sale nautice şi după ce ar fi găsit aici un refugiu, poate ar fi izbutit în noaptea următoare să înşele vigilenţa duşmanilor săi şi să scape de supravegherea lor. Ofiţerii au respirat adânc, cu satisfacţie, când au văzut apărând în faţa lor stâncile negre ale acestor insule vulcanice. Curând aveau să se găsească la adăpost şi era puţin probabil că vasele de război aveau să rişte o intrare aici, după ei.

Vântul umfla velele piratului, însă mai era ceva vreme până să atingă aceste insuliţe. De pe vasul de război aflat în frunte izbucnise deja un nor de fum alb. S-a rostogolit un bubuit de tunet şi deasupra apelor au vâjâit ghiulele de tun. Însă bătaia era încă prea scurtă şi acestea s-au scufundat la vreo cincizeci sau şaizeci de picioare de corabia lui Morgan. Dar îndată după acesta s-a găsit într-o mare cu valuri puternice şi scurte, spumegând şi clocotind.

Se naviga pe un fund puţin adânc, printre recifuri la oglinda apei. Bătrânul Andre conducea cu o mână îndemânatică delicata corabie, care a dispărut repede după o masă neagră bazaltică şi

s-a găsit provizoriu ferită de grelele proiectile a prea puternicilor săi adversari.

Din acel moment nava s-a clătinat pe o apă liniştită, în timp ce ceilalţi evitau, după cum Morgan se aştepta, agitaţia valurilor şi a primejdioşilor brizanţi. Este adevărat că i se închidea lui Morgan drumul de reîntoarcere. Însă îndrăzneţul flibustier se preocupa puţin de acest amănunt. Se afla un alt drum care conducea afară din acest labirint de recifuri, o trecere strâmtă şi destul de adâncă, pe care o cunoştea foarte bine, ce ieşea la o mare liberă, de cealaltă parte a insulelor.

Odată aflat la adăpost, Morgan s-a grăbit să cheme echipajul pe punte şi să-i dea ordin să pună, cât mai repede cu putinţă, în stare de folosire catargul avariat. A fost de înţeles uimirea oamenilor căţăraţi pe catarg când au văzut în cealaltă parte a brizanţilor toate acele vase de război şi când în acelaşi timp au aflat de urmărire şi de modul cum aveau să scape de aici.

Pe toate feţele se citea neliniştea. Erau încă sub impresia considerabilelor pierderi de pe timpul atacului eşuat la San Diego. Jos, în întrepunţi, se afla un număr mare de răniţi incapabili de a lupta. Avea să fie nevoie să susţină o luptă cu mult mai inegală împotriva acestei mari armade?

Însă aceşti viteji nu spuneau nimic. Lucrau cu o râvnă înfrigurată, atât de bine încât stricăciunea a fost reparată în câteva ore şi Morgan a putut din nou să-şi folosească toate pânzele.

Şi-a adunat la iuţeală ofiţerii la sfat.

— Camarazi, li s-a adresat el cu calmul care la el se întrunea cu primejdia. Nu vom putea să ne întoarcem pe drumul nostru. Vasele de război inamice, destul de superioare ca număr şi forţă, ocupă intrarea în strâmtoarea prin care a trebuit să pătrundem până aici. În plus, vântul ne este contrar şi această briză zdravănă din nord-est poate să sufle mai mult în zilele următoare, căci limpezimea aerului indică un timp staţionar. Pe de altă parte, este în întregime evident că nu vom putea accepta lupta împotriva a douăsprezece vase de război, mai ales cu echipajul nostru slăbit. Aceasta ar însemna în chip inevitabil distrugerea noastră. Această stâncă ne apără pentru moment de ghiulele. Însă situaţia nu poate să se prelungească. În consecinţă, noaptea viitoare, când va domni întunericul, bazându-mă pe experienţa mea în aceste locuri şi pe îndemânarea de marinar, voi lua calea spre sud, străbătând o trecătoare strâmtă, care în partea aceea face legătura dintre

aceste ape interioare cu marea liberă. Duşmanii noştri nu cunosc această trecere şi nu ne vor observa. În sfârşit, acesta va fi mijlocul de a ne continua rapid drumul cu toate pânzele, şi flota combinată a portughezilor şi spaniolilor nu va obţine nici un profit. Toate acestea rămân fireşte între noi şi sub cel mai strict secret. Vom petrece aici toată ziua.

Feţele ofiţerilor atât de întunecate până atunci, s-au luminat. Până şi bătrânul Andre a râs cu satisfacţie.

— Căpitanul a dat încă o dată o lovitură de maistru, a spus el celorlalţi. Corăbiile care ne pândesc acolo, la nord, nu vor putea să ne aştepte şi dacă va fi tentată vreuna să pătrundă în strâmtoare, va oferi o ţintă uşoară ghiulelelor noastre. Însă probabil nu vor face nimic. Şi această noapte va fi cu siguranţă întunecoasă, iar căpitanul ne va conduce în securitate, cu dibăcia ce-l distinge, prin trecătoarea arhipelagului, până dincolo de ieşirea îngustă ce dă spre sud, căreia am avut ocazia şi eu să-i constat existenţa. Vom avea încă o dată prilejul să-i dăm cu tifla unuia mai puternic decât noi!

Corăbiile adverse formau un mare semicerc la nord de recifuri, fără putinţa de a bombarda piratul. Deoarece acesta era în întregime ascuns sub o stâncă enormă, urmăritorii aveau probabil intenţia să rămână până ce Morgan va încerca să iasă pe drumul pe care intrase în arhipelag, inaccesibil tuturor altora, în afară de el. Deocamdată îl blocau. Mai curând sau mai târziu, el ar fi intrat în puterea lor.

Pe corabia lui Morgan nu se mai gândea nimeni la misterioasa noapte ce trecuse. Nu se întreba nimeni cum putuse flota de război să urmărească atât de exact o corabie invizibilă pe o noapte atât de întunecoasă. Gândul viitoarei scăpări absorbea toate minţile. Chiar şi bătrânul Andre nu se gândea la altceva, decât bucurându-se dinainte de ce va face duşmanul, când mâine dimineaţă nu va observa nici cea mai slabă urmă de corsar. Corabia era bine reparată şi îşi recăpătase vechea viteză. Morgan nu aştepta nici el decât lăsarea întunericului pentru a scăpa de compania adversarilor săi prea numeroşi.

Tânărul căpitan nu-şi acorda aproape nici o clipă de odihnă. El a trecut în revistă armamentul şi greementul corăbiei sale, a vizitat pe răniţi şi a inspectat tunurile ce-şi arătau gurile ameninţătoare prin ambrazurile pe care nu mai era necesar să le mascheze.

Ziua se scurgea încet fără ca vasele ce-l blocau pe Morgan să-şi schimba poziţia. Pluteau încet menţinându-se mereu în

semicerc în faţa strâmtei intrări, în aşa fel încât să împiedice imposibila lui fugă, aşa credeau cel puţin. În tot cazul, se opunea un alt obstacol în reluarea cursei de către Morgan. Dintr-o dată, vântul devenise potrivnic.

Orele se scurgeau încet şi soarele atingând punctul culminant, începea să coboare puţin câte puţin. Pe înserate s-a ridicat o ceaţă uşoară şi observaţiile ofiţerilor confirmau previziunea că noaptea va fi întunecoasă.

Străbaterea acestei trecători din sud, necunoscută tuturor, era o manevră extrem de primejdioasă pentru o corabie mare cu vele, îndeosebi pe întuneric. Nu exista nici o îndoială că Morgan putea să conducă cu bine întreaga acţiune şi încă cu cea mai mare prudenţă.

Cele două şalupe aveau să plutească în dreapta şi în stânga corăbiei, aceasta fiind condusă printr-un sistem de semnale din fluier convenit dinainte, pentru a o menţine la mijlocul strâmtului canal.

Fireşte că traversarea nu putea fi efectuată decât foarte încet şi trebuiau mai multe ore pentru a ieşi din acest drum îngust mărginit de stânci ascuţite. Însă când avea să iasă afară din recifuri, aveau să-şi bată joc de flota rămasă în supraveghere la nordul arhipelagului, de-atunci înainte cu cuşca goală, fără pasăre!

S-a lăsat seara, iar întunericul, după cum prevăzuseră ofiţerii, era într-adevăr foarte des. Morgan devenea şi mai hotărât în realizarea îndrăzneţei sale acţiuni. Pe drept cuvânt, acest întuneric îi asigura succesul.

Tânărul căpitan având toate motivele să fie bănuitor, a trimis aproape tot echipajul în întrepunţi şi n-a păstrat pe lângă el decât pe veteranii cei mai devotaţi, îndeosebi pe acei care trebuiau să formeze, cu el în frunte, grupurile de conducere a celor două şalupe ce indicau corăbiei calea de urmat prin primejdioasa trecătoare.

Totul a fost gata în foarte puţin timp. Morgan se afla în una din şalupe ţinând în dreapta fluierul de argint care trebuia să dea semnale în timp ce camarazii săi trăgeau la rame.

S-au întins parâmele de legătură şi marea navă a alunecat încet în urma ambarcaţiilor, cu ajutorul unei singure vele. Erau stinse toate luminile. Acesta era un ordin categoric, supus celor mai severe pedepse. În lărgime, canalul nu avea decât câteva sute de coţi şi această întreprindere, îndeosebi în asemenea împrejurări, ar fi fost, o repetăm, socotită imposibilă pentru

oricare alt marinar.

Însă Morgan nu şovăia. El cunoştea locurile primejdioase după mugetul valurilor. Parâmele care legau şalupele de corabie serveau, într-o oarecare măsură, ca fir conducător. Şi vasul, condus de mâinile îndemânatice ale bătrânului Andre. Le urma destul de exact, ca un câine ce se ţine după stăpânul său. Întrucât vântul sufla dinspre nord, orice întoarcere ar fi fost imposibilă.

Era miezul nopţii, când corabia a ajuns la o întindere destul de mare de apă, ce se găsea după cum ştia Morgan, în mijlocul canalului. El a vrut ca aici să se odihnească un pic, căci această navigaţie pe dibuite era obositoare pentru marinari, cărora le consuma mult forţa şi atenţia. A fost strânsă unica velă şi corabia se clătina liniştit pe suprafaţa apei, care era în acest loc destul de calmă şi netedă ca un eleşteu, în timp ce la o oarecare distanţă răsunau mugetele înăbuşite ale brizanţilor.

— Hei! Hei! a strigat deodată o voce de pe bordul corăbiei. Căpitane, ne auzi?

Morgan a răspuns imediat.

— Vino repede la bord, căpitane, a strigat un ofiţer, pe care Morgan îl cunoştea foarte demn de încredere. Urcă-te repede! Nişte mateloţi au văzut *goguelinul!*

Goguelinul

Pe Morgan l-a încercat un sentiment neplăcut, cum li se întâmplă acelora care sunt ameninţaţi de o mare primejdie. Fără a mai reflecta, el a cerut şalupei să acosteze şi s-a urcat la bord pe scara de frânghii, cu obişnuita sa agilitate.

— Cine a văzut goguelinul? a întrebat scurt Morgan, unde sunt oamenii aceia?

Au înaintat doi mateloţi, şi în ciuda întunericului, Morgan a putut să vadă că aceste feţe bronzate inspirând îndeobşte îndrăzneală şi sănătate, erau descompuse de teamă.

— Căpitane, a spus unul din ei, un pirat înălbit în meserie. Eram trei, acei care am văzut acel lucru înfricoşător. Cu noi se afla şi Berend. Acesta-i un flăcău care nu se teme nici de Dumnezeu, nici de dracul. De această dată s-a petrecut lângă puntea teugei, aproape de cambuza de la pupa. Noi întindeam parâmele, când ceva cu totul îngrozitor la vedere a trecut pe nesimţite pe dinaintea noastră. O fiinţă mică, cu un corp negricios, căpitane, cu un cap de peşte, verde şi puţin luminos, cu ochi mari, ficşi şi roşii. Noi am luat-o la fugă spre pupa, însă diavolul de Berend s-a luat după el. Cred că a fost destul de curajos încercând să-l prindă. Nu l-am mai revăzut.

Morgan a ascultat nerăbdător până la capăt această poveste şi a alergat spre locul indicat. L-au urmat câţiva ofiţeri. Acolo nu se afla nimic.

— Să-l căutăm pe Berend, a spus Morgan.

Pupa corăbiei era, potrivit obiceiului, incomodată de tot felul de construcţii. Cambuza nu avea decât un mic spaţiu strâmt, de unde conducea spre întrepunţi o scară.

— Berend! Berend! a strigat Morgan.

Nu s-a primit nici un răspuns. Omul nu dădea nici un semn de viaţă. Cu toate acestea, cei doi mateloţi declaraseră că el coborâse pe acolo în fugă. Morgan s-a grăbit spre mica scară şi jos piciorul său s-a împiedicat de ceva moale.

Tânărul căpitan s-a aplecat şi nu i-a fost greu să constate că acolo era întins un om, al cărui corp încă mai era cald. L-a ridicat cu promptitudine, şi urmat de ofiţeri, l-a dus în cabina sa.

Obloanele erau închise, astfel că se putea aprinde o lumină fără riscul de a fi văzută de afară. El a aprins un mic felinar, singurul din toată corabia. Cu acesta se ilumina harta stâncilor

întocmită cândva chiar de către Morgan, pe care o consultase înainte de a întreprinde primejdioasa trecere.

Bătrânul Andre s-a aplecat asupra corpului omului pe care Morgan îl culcase pe o bancă. Unul din ofiţeri a luminat cu felinarul. Au văzut o faţă oribil de desfigurată. Aceasta era cea a matelotului Berend.

Era pur şi simplu albastră. Ochii îi erau larg deschişi şi ieşiţi din orbite. Pe grumaz se evidenţiau nişte amprente ciudate, de un roşu violaceu, care păreau să fie făcute de nişte degete uscate, asemănătoare cu nişte gheare.

— Ciudat, a făcut Andre cu o voce înăbuşită. Căpitane, Berend a fost pedepsit pentru neînfricata lui curiozitate. Înfiorătorul *goguelin* l-a strangulat cu degetele sale răsucite.

Morgan n-a zis nimic. Pumnul îi era încleştat şi în ochi îi strălucea o expresie ciudată.

El a spus în cele din urmă:

— Berend este mort. Lăsaţi-l acolo şi nu spuneţi nimănui ce s-a întâmplat.

Am motivele mele să procedez aşa! Tu, Andre, întoarce-te la cârmă, iar ceilalţi ofiţeri să se împrăştie pe punte şi să observe totul cu de-amănuntul. De îndată ce vor descoperi vreun lucru suspect, să acţioneze imediat. Ne vom continua calea. Trebuie numaidecât să ajungem la ieşirea din strâmtoare înainte de a se face ziua!

— Aş! Suntem în siguranţă faţă de duşmanii noştri, a spus bătrânul Andre. Ei se învârt pe acolo în nord şi mâine dimineaţă vor deschide ochii mari când îşi vor da seama că pasărea a zburat. Pot să se întâmple nişte lucruri foarte ciudate, căpitane. Însă este cu neputinţă ca navele de război să ne urmeze aici şi mai ales încă, să fi observat fuga noastră!

Morgan a tăcut. Însă această tăcere era ieşită din comun, aproape îngrijorătoare. El se temea de un nou eveniment sinistru şi moartea misterioasă a lui Berend îi dădea de gândit.

La câteva minute după aceea, Morgan şi-a reluat locul în ambarcaţia conducătoare. Au răsunat din nou fluierături înăbuşite de semnale. A fost înălţată vela şi corsarul s-a angajat în a doua parte a canalului.

Putea fi ora trei dimineaţa, când Morgan, fără ca ştiinţa nautică să fi fost încălcată, a ajuns la ieşirea din strâmtoare. Acolo se mai afla încă un bazin întins. Se prevedea ca aici să fie ridicate în linişte toate velele, pentru a se continua apoi, fără încurcături, cursa spre sud.

Prezenţa tânărului căpitan în şalupă nu mai era necesară şi el a urcat din nou la bord. Mateloţii se căţărau deja pe catarge pentru a întinde pânzele, o treabă care pe întuneric cerea un oarecare timp.

Morgan a trimis pe unul din ofiţeri pe dunetă, ca şi cum ar fi avut intenţia să se retragă în cabina sa. Într-adevăr, a schiţat o mişcare ce lăsa impresia că se îndrepta într-acolo.

Însă ajuns aproape de intrare, s-a lăsat brusc în jos şi cu supleţea unei reptile s-a târât spre cambuza de la pupa, spre locul unde zăcuse de curând cadavrul lui Berend, Aici se afla o mică lucarnă, care rămânea mereu deschisă, pentru că servea la aerisirea întrepunţii. În linişte, şi cu îndemânarea unei pisici, Morgan s-a lăsat să alunece prin strâmta deschidere. Evident că tânărul căpitan avea o presupunere pe care voia s-o verifice. A înaintat, fără să-i trădeze cel mai slab zgomot apropierea sa. În această parte a bastimentului se găseau diferite mici colţuri retrase, un şir de magazii unde se intra atunci când era nevoie de înlocuit sau de reparat vreo piesă avariată. Aceste mici locaşuri erau închise cu uşi din scânduri străpunse de găuri pentru a se lăsa să treacă aerul. Tocmai în partea aceea s-a îndreptat Morgan. Când a ajuns la primul locaş, s-a ridicat şi a privit înăuntru prin micuţa deschidere.

Totul era dominat de întuneric. La fel şi în a doua. Însă apropiindu-se de a treia încăpere, Morgan a auzit deodată un uşor scârţâit, ca şi atunci când pisica corăbiei pândea un şoarece.

Morgan şi-a ridicat încet capul. În sfârşit, ochiul i-a ajuns la nivelul găurii de aerisire şi a tresărit fără voie... Da, acolo se afla o fiinţă vie. Morgan nu distingea decât un lucru înfiorător, care nu avea nimic omenesc, un cap verzui de peşte, care strălucea cu un fel de lumină fosforescentă, cu nişte ochi mari, roşii şi ficşi.

Da, acesta trebuia să fie chiar *goguelinul,* temutul duh care bântuie corăbiile şi căruia, după spusele mateloţilor, îi place să facă rele. Şi aceasta nu era o amăgire. Morgan îi vedea clar capul bizar, a cărui aspect ar fi înspăimântat până şi pe un viteaz.

Însă Morgan nu era un viteaz obişnuit. El era un erou care nu ştia ce înseamnă frica.

Răzăluitul misterios continua. Se părea că oribila fantomă se ocupa cu o treabă anume. Morgan a pus mâna dreaptă pe clanţa cămăruţei şi printr-o mişcare bruscă a deschis uşa, şi dintr-un salt s-a aruncat asupra monstrului.

S-a auzit un fel de gâlgâială înfundată. Morgan a simţit nişte

degete asemănătoare unor gheare întinzându-se spre el şi forţându-se să-l apuce de gât. Însă el era un om în stare să respingă un asemenea atac.

Cu toate acestea, fiinţa cu care se lupta era dotată cu o forţă extraordinară. Însă şi el era un bărbat cu un pumn de fier, a cărui putere fizică supraomenească trezea admiraţia tuturor. Simţea sub el un corp ce se încorda şi se întindea. L-a apucat de piept pe *goguelin* cu mâna stânga şi în mai puţin de o secundă mâna lui dreaptă s-a abătut asupra capului luminos.

Morgan a auzit un zgomot ciudat, asemănător cu scrâşnetul unui pahar spart şi în acelaşi timp a simţit o uşoară durere la mâna cu care lovise şi i s-a părut că aceasta sângera. De altfel, nu avea vreme să se ocupe de aşa ceva. I-a trebuit o putere de gigant pentru a-l stăpâni pe monstru. Într-o clipă, i-a aplicat o lovitură îngrozitoare, şi înşfăcându-l în acelaşi timp, l-a ridicat până la înălţimea sa.

Lovitura în cap părea să-l fi zăpăcit pe *goguelin,* însă nu de ajuns pentru a-i paraliza definitiv rezistenţa. Totuşi. Morgan nu l-a lăsat pe prins şi târându-l pe monstru afară din cămăruţă, a ajuns în cabina sa cu ciudata povară.

— Andre! a strigat Morgan. Vino repede în cabina mea. Să aduci câţiva ofiţeri! L-am capturat pe *goguelin.*

Ofiţerii au alergat, crezând că nu aud bine. Priveau năuciţi în direcţia de unde venea chemarea. Întunericul era încă destul de mare, încât nu puteau să-l distingă pe căpitan. Însă Andre a recunoscut vocea îndrăgitului său şef.

El s-a grăbit să-i urmeze pe ceilalţi, spre cabină. Toţi au slobozit un strigăt de surprindere. Morgan era în faţa lor cu mâna însângerată. Cu o forţă supraomenească el ţinea o creatură ciudată şi fantastică. Corpul îi era acoperit cu o îmbrăcăminte dintr-o stofă subţire şi neagră, în formă de sac. Avea capul acoperit cu o mască, asemănătoare cu un cap de peşte, care fusese prevăzută, fără îndoială, cu ochi din sticlă roşie. Însă aceştia erau crăpaţi şi se vedeau cioburile care-l răniseră pe căpitan la mâna dreaptă.

— Daţi nişte frânghii! a spus Morgan cu voce gâfâitoare. Individul acesta este viguros. Andre, smulge-i masca! Vreau să ştiu cine este!

Ofiţerii s-au aruncat imediat asupra monstrului, care horcăia, gemea şi scotea urlete înfiorătoare, încercând să scape de agresori. În mai puţin de o clipă, bizara fiinţă a fost legată cu curele şi Andre i-a smuls cu mânie înspăimântătoarea mască de

peşte.

— Moarte şi blestem! a strigat bătrânul pirat. Acesta-i Hertog! Cum şi-a imaginat acest caraghios să facă pe *goguelinul?*

— Îţi dau curând răspuns, a spus Morgan ştergându-şi sângele ce-i curgea din mână. Coboară repede în cambuză şi caută în încăperea a treia. Cred că ai să găseşti acolo răspuns la enigmă. Ai grijă numai ca lumina să nu fie vizibilă de afară. De altminteri, această măsură de prevedere este probabil fără rost. Mi-e teamă de lucruri şi mai rele!

Morgan a pronunţat aceste ultime cuvinte cu o voce atât de slabă încât numai Andre le-a auzit.

Bătrânul Andre a alergat la locul pe care i l-a indicat Morgan. El s-a întors imediat purtând în mână un obiect straniu. Acesta era un felinar deosebit, de o formă ieşită din comun, prevăzut cu sticlă roşie ca sângele. În interiorul său se afla o lampă aparent de o mare putere.

— Această maşinărie pare să fi servit la făcut semnale! a strigat el scos din sărite. Vezi, căpitane! Iată ce am găsit acolo. Acesta era stins.

Morgan a aruncat o privire ucigătoare asupra omului legat, care slobozea mereu strigăte furioase şi îşi plimba ochii plini de ură asupra celor prezenţi.

— Hertog! a tunat Morgan. Eşti un trădător şi o canalie. Acum înţeleg cum ai făcut ca toate măsurile mele să fie oferite duşmanului. Ai dat semnale pe timpul nopţii cu acest felinar sub deghizarea ta de *goguelin!*

Pe drumul morţii

Figura matelotului a fost deformată de un rânjet diabolic, a cărui forţă herculeană era proverbială printre camarazii săi.

— De ce aş tăgădui? a făcut el. Asta n-ar folosi la nimic. M-am lăsat prins şi asta din prostia mea. Am acţionat aşa pentru bani şi pentru alte multe lucruri ce mi s-au promis, pământuri în colonii şi de asemenea, femei frumoase. Sunt prins, însă cu toate acestea, am făcut ceea ce am vrut să fac. Voi nu veţi ieşi de aici, am avut grijă de asta. Asta mi se datorează mie. Ziua care va veni va însemna scufundarea corăbiei, care nu va mai fi decât o epavă deformată! Chiar dacă vei scăpa de această dată, căpitane Morgan, nimic nu va putea să te salveze. Împotriva ta există o conspiraţie şi douăzeci de oameni, al căror nume nu-l vei afla niciodată, s-au vândut pentru a te vinde la rândul tău! Ei ţi-au jurat moartea. Eu sunt osândit. Dar în această dimineaţă, căpitane Morgan, măreţia şi puterea ta se vor sfârşi. Poţi să mă crezi!

Bătrânul Andre a răcnit şi şi-a apucat pistolul. Voia să găurească capul trădătorului.

— Nu aşa! a spus Morgan, reţinând mâna credinciosului său tovarăş. Asta nu va servi la nimic. Nu-i demn să se piardă un glonţ cu un trădător atât de josnic. Cu greu dacă merită o funie pentru a fi spânzurat. De altfel, trebuie ca mai întâi să vorbesc cu el.

— Pentru ce asta? a făcut Hertog ironic, ale cărui toane sălbatice erau cunoscute de toţi. N-am să-ţi ofer numele celor douăzeci de complici, chiar dacă mă vei tăia în bucăţi. De altfel, ar fi în zadar, căpitane Morgan! Am făcut ceea ce trebuia să fac şi când va veni ziua, ah! Căpitane, vei vedea ceva frumos!

Afară pe punte răsunau strigăte. Morgan a dat ordin ofiţerilor să rămână pe lângă trădător şi urmat de Andre şi de alţii s-a îndreptat iute spre punte.

Începea să se facă de ziuă. Erau desfăşurate aproape toate velele. Însă piraţii se adunaseră la prova şi priveau în sud, spre locul unde strâmtoarea ducea către largul mării.

— Ce-i acolo? a întrebat Morgan.

— Trădare, căpitane, o trădare mârşavă! i s-a răspuns. Şi aici s-a amestecat diavolul. Vezi coloşii aceia negri de colo? Sunt cele douăsprezece corăbii de război. Au fost informaţi de satana că

vom trece pe timpul nopţii! Au înconjurat insulele şi acum ne aşteaptă. De cum se va mai lumina un pic, vor deschide focul împotriva noastră.

— Da, căpitane, a zis printre dinţi Andre, aflat lângă şef. Ticălosul de trădător are dreptate. De multă vreme a semnalat cu felinarul roşu. De fiecare dată duşmanii, al căror agent şi spion era, observau această lumină roşie şi ştiau că Morgan se apropia sau staţiona în vecinătate, ori lua o direcţie sau alta. În prezent s-a sfârşit, Hertog are dreptate! Nu vom putea să ne întoarcem din drumul nostru, vântul ne este potrivnic. Asta-i imposibil!

Morgan s-a întors spre piraţii care-l înconjurau.

— Duceţi-vă şi aduceţi-l pe trădător din cabina mea, a poruncit el cu o înfăţişare întunecată. Căutaţi-l pe Hertog, care a făcut pe *goguelinul* şi atârnaţi-l cu o funie de cea mai înaltă vergă a catargului mare. Spaniolii şi portughezii vor vedea cum pedepseşte Morgan pe trădători.

— Da, vor vedea de-ajuns, a mormăit Andre, dar asta nu poate să ne salveze. Când se va ridica soarele deasupra orizontului, el va lumina ultima scândură a corăbiei noastre sfărâmate. Vom fi distruşi de o grindină de ghiulele. Iată duşmanii, tunurile lor nu vor întârzia să bubuie.

Ticălosul a izbucnit într-un râs sălbatic observându-l pe şef, ce fusese atât de odios trădat.

— Terminaţi cu mine, de vreme ce vă face plăcere! a strigat el cu o atitudine sălbatică. Sunt dintre acei care nu se tem de moarte. Însă mor cu gloria de a fi distrus puterea temutului Morgan! Da, este o lovitură pregătită de multă vreme. Cu felinarul ce mi-a fost procurat, am dat semnale fără ca nimeni de pe bord să mă bănuiască. Superstiţioşii imbecili se temeau de *goguelin.* Când apărea lumina roşie de trei ori se ştia că se apropie Morgan. Era organizat pretutindeni un serviciu de supraveghere. Cu lumina roşie am condus corăbiile de război după noi şi i-am avertizat pe cei care, sub numele tău, căpitane, au întreprins expediţii norocoase! M-ai pedepsit de mai multe ori, căpitane, din pricina sălbăticiei şi indisciplinei mele, după cum spuneai tu. Acum ţi-o plătesc. Şi dacă eu cobor ceva mai devreme în infern, vei veni curând şi tu să-mi ţii companie!

Aceste cuvinte au fost urmate de blesteme îngrozitoare. Piraţii urlau de furie. Dintr-o dată zeci de mâini au fost gata să-i treacă funia pe gâtul trădătorului.

— Cu această lovitură te-am dat gata! a urlat Hertog cu

ştreangul pe gât. Soarta îţi este pecetluită! Dar dacă, printr-o întâmplare, ai să scapi, mai sunt încă douăzeci de oameni hotărâţi, şi ţi-o repet, care au jurat să de distrugă. La revedere! Vă dau întâlnire la satana.

Funia a fost trasă, s-a auzit un strigăt şi corpul trădătorului s-a legănat în aer... O clipă după aceasta, nelegiuitul care jucase rolul de goguelin, atârna pe cea mai înaltă vergă a catargului velei de foc.

Morgan privea corăbiile ce se desluşeau în atmosfera dimineţii. Vântul de nord sufla mereu tot mai puternic şi risipea ceaţa din faţa lui, împingând în acelaşi timp şi corabia şi nu era nici o îndoială că ea fugea spre pierzanie. În dreapta şi în stânga se întindeau borduri de stânci şi de brizanţi, dincolo de care nu s-ar fi putut strecura o barcă şi cu atât mai puţin o navă. Strâmtoarea era mult prea îngustă pentru a se putea naviga împotriva vântului şi în sud erau aşteptaţi de douăsprezece corăbii de război!

Trădătorul putuse să transmită semnale în momentul când s-a intrat în strâmtoare, în aşa fel încât flota inamică avusese timp să dubleze grupul de insuliţe şi să se deplaseze spre sud, în timp ce Morgan aluneca încet în lungul trecătorii.

Enormele corăbii se aranjaseră pe două şiruri, spaniolii în dreapta şi portughezii în stânga. Corsarul era obligat să treacă pe calea ce i se deschisese în felul acesta. Primit din două părţi de către un uragan de ghiulele, avea să fie scufundat după o luptă scurtă.

Nu servea la nimic strângerea velelor. Vântul împingea între timp, puţin câte puţin, pe corsar spre ieşire. De altfel, se apropiase deja atât de mult, încât vasele de război puteau să deschidă focul imediat. S-a încercat să se dea drumul ancorei principale, dar aceasta nu s-a prins de lava de la fund şi corabia s-a sucit.

Nimeni de pe corsar nu mai avea vreo speranţă. Erau cu toţii încredinţaţi că aceasta însemna sfârşitul vieţii lor, în acelaşi timp cu distrugerea carierei lui Morgan. Unul singur îşi păstra sângele rece şi curajul şi acesta era chiar Morgan.

— Echipajul în întrepunţi! a comandat el. Rămân doar ofiţerii pe punte şi se vor pune la adăpost pe cât va fi posibil. Tu. Andre, stai pe lângă mine. Culcă-te pe după busolă şi ţine bara cârmei!

Aceste comenzi au fost executate cu promptitudine orbească. Piraţii, resemnaţi cu gândul scufundării, şi nemaivăzând o salvare posibilă, s-au supus lui Morgan pentru a-i face pe plac

până la capăt şefului pe care-l iubeau.

Care era intenţia eroului? Voia să încerce o trecere nebunească, cu toate pânzele desfăşurate printre cele două rânduri de vase inamice? Andre era convin că înainte de a face cea mai scurtă deplasare, corabia ciuruită de ghiulele şi arzând ca o torţă uriaşă, se va da la fund.

Cu toate acestea, Morgan nu putea nici să rămână pe loc, nici să se retragă. Cel mai bine era poate să înainteze cât mai repede cu putinţă şi să grăbească inevitabila moarte. Nava, care până atunci rezistase la briză, a cărei violenţă o culcase pe o parte, a venit în vânt şi s-a ridicat cu mândrie. Puternica suflare din nord i-a umflat velele şi piratul ieşind din strâmtoare, s-a lăsat purtat prin dublul rând de corăbii de război, ale căror tunari aşteptau cu nerăbdare lângă piesele lor.

Corăbiile inamice erau orânduite în aşa fel, încât prova le era întoarsă spre dreapta. Îşi expuneau flancurile în faţă şi corsarul urma să defileze printre tunuri, ca şi un dezertor care trece printre nuiele.

Morgan nu încercase să ascundă înfăţişarea corăbiei *Pavilionul negru* flutura mândru la capătul hampei. Tânărul căpitan a luat bara. Andre a crezut că vrea să facă pe gloriosul, şi încă unul abil.

Comandanţii corăbiilor inamice trebuie să se fi gândit că, printr-o cursă rapidă, Morgan încerca ultimul mijloc de salvare.

Era înfricoşător de văzut cele două rânduri de corăbii în maiestoasa lor muţenie. O tăcere de moarte domnea atunci, când venind dinspre nord, corsarul fluturându-şi pavilionul negru, a depăşit ultima linie de stânci coraliere.

El s-a angajat pe drumul fatal al distrugerii.

Deodată, Morgan a dat o lovitură în bară, chiar în momentul când inamicul credea că avea să treacă prin mijlocul lor. Executând impulsul cârmei, ascultătoarea corabie a virat de bord. Prova, ferecată cu trudă în fier, se termina printr-un pinten puternic. Era o măsură personală de prevedere a lui Morgan, care executase această lucrare cândva pe una din calele de pe insula sa.

Bazându-se pe forţa velelor, corsarul s-a repezit cu toată viteza asupra primului bastiment spaniol. Nava lui Morgan şi-a înfipt pintenul cu un trosnet puternic în prova acestuia. S-a auzit un pârâit îngrozitor, ca un fel de sfâşiere lungă şi cumplită şi vasul spaniol s-a aplecat pe o parte, în timp ce nava lui Morgan a rămas liberă continuându-şi viteza. Înainte ca a doua corabie din

rând să fi putut să-şi revină şi să vireze de bord, a avut loc o altă ciocnire şi a apărut o crăpătură larg deschisă. Prin aceasta a năvălit apa şi catargele vasului ce se scufunda s-au înclinat. Prin vasta spărtură ce s-a produs, nava pirat a trecut cu iuţeala fulgerului, cu pavilionul negru fluturând mândru în vânt.

— Trăiască, căpitanul Morgan! a strigat bătrânul Andre agitându-şi boneta. Căpitanul nostru a străpuns flota inamică!

După ce şi-au revenit din surpriză, cele zece corăbii rămase au început în sfârşit urmărirea, dar nava lui Morgan era deja departe. Zbura de-a dreptul pe valuri. A trebuit să se renunţe la speranţa de a o ajunge.

Andre a reluat imediat cârma din mâinile şefului său, care a rămas lângă el. Morgan îşi plimba privirea când spre flota de război ce dispărea în depărtare, când spre vârful catargului, unde cadavrul trădătorului se balansa în vânt.

— Steaua mea a început să strălucească? a întrebat el.

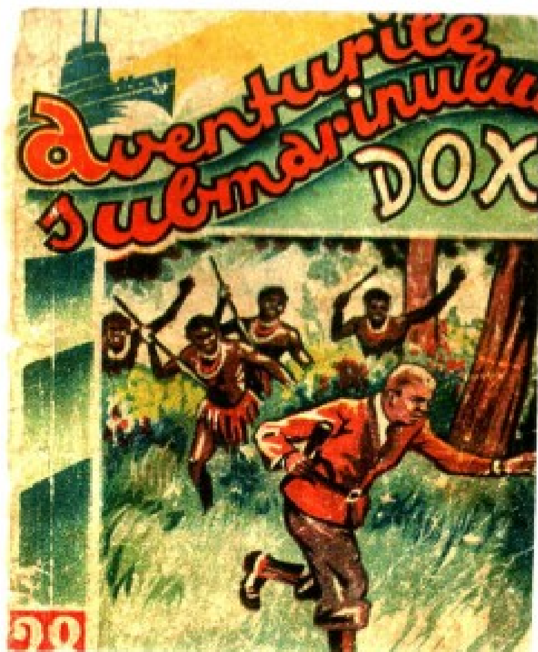
— Îţi aminteşti cuvintele trădătorului cea murit? a răspuns Andre. Netrebnicul a zis că se mai află încă douăzeci de vânduţi printre noi. Gândeşte-te la mârşavii bandiţi care comit atât de mari ticăloşii în numele tău şi la acele femei diabolice care au jurat să se răzbune pentru desconsiderarea ta faţă de ele.

— Ştiu asta, a replicat Morgan semeţ, înălţându-şi superba sa talie. Dar accept lupta cu toţii, cu trădătorii, cu piraţii mizerabili care abuzează de numele meu şi cu acele femei demonice, cărora le-am respins dorinţele şi s-au jurat să se răzbune şi cu încă toţi alţii, oricare ar fi, eu singur împotriva tuturor! Soarta va hotărî cine va triumfa în această luptă supremă. Până în ultimul moment deasupra capului meu va flutura mândru drapelul negru!

Exista o presimţire în cuvintele tânărului erou? Bănuia că un viitor apropiat îi rezerva primejdii şi mai mari şi că moartea îl mai ameninţa încă din toate părţile?

Cuprins

Seriale ***literare*** **de** ***călătorii*** **și aventuri, în broșuri, din biblioteca ALUCI**

*

apărute până în 1945

Hans Warren – Aventurile submarinului Dox, 170 brosuri, Edit. Ig. Hertz, 1931 – 1936

*** * * – Calatoriile fantastice ale lui Bill Gazon, 44 brosuri, Edit, Adevarul S. A. 1935**

A. Galopin -- Fantastica aventura, Edit. Vatra, 35 brosuri, 1941

*** * * -- Noul excentric club, cateva zeci de brosuri, Edit. Excentric Club, Cernauti, 1934-1943**